

כפר מעלים

גידול

תחילת מספרונים

"שומרים על מוראל גבוה" אמר אריה ג. ושימח את לב הקהל הגדול בסיפורים על הומור-של-היילים. שאר העדויות החיות ששמענו אמש (רשמית) לראשונה מפיי היילים שלנו בחזית הדרום, היו הרבה פחות מלבבות.

גדי העלה זכרונות של שבוי-המלחמה הקודמת (6 שנים בסך הכל, פחות כמה חודשים!), הכוללים תקופות קשות ביותר מן מבחינה נפשית ופיזית. אך שבוי החוזר הביתה, הסביר גדי (שנמנע עד היום מלספר אלפי פרטים), לומד להעריך הרבה דברים בחיים שקודם לכן לא שם לב אליהם, לא ידע להעריך אותם כלל, בעיקר את טעם החופש: ללכת מהי ולאן שאתה רוצה, לדבר עם מי ועל מה שאתה חפץ, להת-ראות עם כל אחד...

משה ענבל, אחד מצופי האוויר השוהים אצלנו מאז תחילת המלחמה, סיפר מעט על תפקידם (כמובן גילה רק טפת וכיסה לפחות טפחיים) וחלק שבחים לרוב לכפר מנחם של מעלה ושל מטה ולמידת הכנסת האור-חיים שלנו. אגב, פה מותר אולי להוסיף שחיללים אלה משתדלים לבוא ולעבוד - בשעות הפנאי שלהם - במפעל המתכת ובמקומות אחרים, כל אימת שנמצאת להם עבודה מתאימה!!

דודי סיכם את פעולתה האינטנסיבית של ועדת החירום, מרגע התארגנותה עוד בעצם יום הכיפורים ועד לפני כשבוע ימים, כאשר מסרה את תפקידיה למוסדות "נורמליים" יותר.

אורי אסף הציג הצגת בכורה של תכניות טלוויזיה-במעגל-סגור המהוות, לדבריו, צעד מהפכני בדרכי התקשורת ופעולות התרבות שלנו.

שמענו על בלגאן-של-היום-הראשון: ציוד ואספקה, נשק ותחמושת, ידיעות מהימנות ואפילו אנשי היחידה - הכל חיפשו את הכל (ולא תמיד מצאו). סופר על קשיים ותסכולים גם בהמשך, בשבעת הימים של קרבות בלימה מרים, ביום הפריצה - ואחר כך החציה. ורק מכאן ואילך, כך העדות, השתלטה שוב הרגשה של התקדמות מתמדת, של הצלחה, של לקראת-נצחון.

סיפור בניית הגשרים (+צליחה+אבטחה) אמנם הסתיים לכסוף בהצלחה, אך היה מלווה תקרים ותקריות לרוב - והכל תחת הפגזה כבדה מתמדת.

אך סיפרו לנו גם על התארגנות מסודרת אשר קשייה לא נבעו אלא מתוך התזיון של "130% התייצבות" של היילי יחידת המילואים; על לוחמה מוצלחת ביחידות קומנדו מצריות שפשטו במרחב שלמה (הן מחויותיו של סיר והן ממבטו של... חוקר שבויים); על ליווי שיי-רות אספקה; על לחימת ימים ולילות רצופים תוך קרבות שריון כשריון, תוך חילופי כיוון קדימה ואחורה, תוך חצאי שעות של שינה טרופה...

כל אלה שמענו מפיי ישראלי שבתאיר, מלבד אריה שכבר הזכרנוהו לטובה. נקווה שתיתן לנו הזדמנות לשמוע עוד ועוד מפיי כל מי שהיה "שם", הרחק כל כך עד כי אנו, שנשארנו "פה", איננו מסוגלים לתפוס את הדברים על אף מבול המילים והתמונות היורד עלינו בכל אמצעי התקשורת.